

Вірші Г.Фальковича, муз. П. Приступова

БАБИН ЯР

ЗАСПІВ

Бабине літо по Бабинім Ярі
Разом із осінню ходить у парі.

Ходить, шукає бабине літо
Може сім'ю, що в тім ярі убито?

Може сусідів іще "з до війни"
Ходить, шукає своєї вини...

Частина I. СПОВІДЬ ЯРУ

Згвалтована осінь, розкішна і жовтогаряча,
Уже не благає ні небо, ні землю сиру,
Вона вже не стогне, не кличе підмоги, не плаче,
Вона вже й не дише у клятому цьому яру.

О яре безвинний, чесноти твої ні до чого.
Безвинні дерева, безвинні куці на піску.
То витвір людини, яка є подобою Бога.
Не вірю, щоб Господом наслано кару таку.

Цей світ розкуркулено, все в нім – нічийне і спільне,
Траншеї (та) і кулі, і кров, що загусла на дні.
Згвалтована осінь зродила дитя божевільне,
І цим немовлям присудилося бути мені.

То що є життя – чи спокуса воно, чи спокута?
Я з ранку шукаю, а з ночі ховаю в землі
І свастики хрестик, і чорну зорю п'ятикутну,
Й тавро поліція в сусіди свого на чолі.

Хай хтось поворожить на це причандалля на долю,
Щоб більше не падали чорні й червоні дощі,
А з ямочки тої хай виростить біла квасоля
Довгаста і повна, як мама любила в борщі.

Я літа не бачу, не чую березовий гомін,
Лише восени, як займаються ліси і сади,
Прапам'ять моя, страхітливий той здогад чи спомин,
Бентежать мене і щороку пригоняють сюди.

Я знов поспішаю, шукаю, знайду незабаром.
Ось, ось поміж віття гаряча кофтина майне.
Біжу я не Бабиним – маминим, маминим яром
Босоніж, як взимку, хай мама насварить мене.

Частина II. ПЕРЕКОТИПОЛЕ

Із тої страшної святої пори,
Я не забуду ніколи,
По Бабинім ярі гонили вітри
Перекотиполе.

Сконали кістки, роздоріжжя, слова,
Чи може здалося.
Котилася світом не сива трава –
Волосся, волосся...

На мить притамує і знов кружеля
І знову – дорога,
Його з-під землі відпустила земля
Не знаю, для чого?

Перекотиполе, перекотиполе,
Пам'ять мою відпусти,
Через мої болі, їх і так доволі –
Перекоти, перекоти.

*

Ми геть усі твоя паства
Поміж справ і думок.
От вже й сонячне пасмо
Береться в клубок...

*

Перекотиполе, перекотиполе,
Душу мою відпусти,
Через мої болі, через мої долі –
Перекоти, перекоти.

Частина III. БЛАГОВІСТ СУБОТИ

Шалом алейхем...

.....

Переддень священної Суботи
Стишує хронологічний лік.
На кордоні нашої скорботи
Зупинився сорок перший рік.

Всесвіте, чи Космосе, чи Боже,
Той, що все скеровує звідтіль,
Та невже ніщо нам не допоможе
Не забути – втамувати біль?

Хоч не все простити – відпустити
Від душі зненависть, тьму і гнів,
Щоб змогли збагнуть хоч наші діти
Вищий смисл тих вересневих днів.

Шалом алейхем...

.....

Всі ми вийшли з Бабиного Яру
Страшно повертатися туди.
Боже, оджени мару і хмару,
На Землі нас більше не суди!

Барху-ни ле шалом...

.....

* * *